

Sense paraules.

Hem exhaurit les paraules
per descriure aquesta atrocitat,
el despit infame en què han caigut
certs animals grisos,
humans de ferralla rovellada
i ànimes de granit.

Han cremat la dignitat,
la llum l'han soterrada,
mentre ploren innocents
en platges desertes,
il·lusions corglaçades
i llànties buides d'oli
quan l'aurora és pura
i fosca nit.

Què direm als nounats,
gaudiran de la música i el lleure
o, potser, s'etiquetarà
la tendresa a preu tancat?
És força estrany sacsejar
l'esperança del vocabulari,
pidolar justícia, un nou cant
si ningú no escolta.
És estrany alçar vols,
somoure l'adormida carn
barrada sota els ferros
d'incòlumes pors.

Aquestes peülles
modularan nous ritmes,
alçaran, a contravent,
mots i fets de foc,

l'esperança renovada.
I vindran somnis
-redempció de joia i tristesa-
i foscament renillaràs de llum,
i galoparàs tot avergonyint
misèries i miserables.
Amb pèls de la crinera
embastaràs nous prodigis,
la Vida. Serà fàcil evitar
els abismes de l'odi,
reemprendràs la galopada.

Oh bell cavall
que en trotar fas poemes
i desafies la convenció
i les fronteres...
No als éssers gassius,
no als adlàters que ens glacen
no al conformisme
que ens abilla de pobresa.

Oh bell cavall
vesteix-nos d'utopia,
de paraules d'aigua,
que en els músculs de la sang
la rosa dels teus vents balle.
En l'hora més obscura
no has venut la teua ment,
marmessor d'antics somnis.

Oh bell cavall
habites un cor de llum
per allò rebut dels altres,
perquè ets missatger

on dia i nit panteixes,
perquè has fet créixer flors
d'aquesta lluna negra.

I amb aquest poema he tancat tot el poemari que **clou amb el primer que vaig publicar**, però que és el darrer del llibre.

Donar les gràcies als amics del Pont i a tots els qui heu volgut fer una ullada per compartir aquestes reflexions extintes, però sempre renovades...